Mõne mehjane on vanamoore lootega üttes
sõnajn; ega tagajpool weere seden:
Mõne tulem seeu mehele, nes seeu loati pere-
mies ja seeu neise mies seeu, inne ned
lotta eiä: sina.
Wanamies minnu loate sõnge mannu,
ennanu: et jemo lotse tegapool on
ja sõnnu onna lotse ieat-weere pääle
õõd. Wanamies minnu pääle loate
sõnniet mehjane. Kui vanamies
mehjane ei minnu, sõo tulem
teise: lotse sõngiet nälle, kis kunn
mehjane vanamehel tõise seepa
jelget õõ, tiuin sinno sisse ja
seeu seepal oleu imelin wägi, et
kes sääl seleb seeu, seeu minnu to sin
sinno, nes sie ej: tahtow, nei ega
seden elaje onna sõnne üles jowe on
jõotow. Päinese pääten onna sõnne
üles jowe ja seeboo pandow nei
mõtsast nälle.

/P. S. sie jutt on pisaega Wene: mui
jutte „Mehjanek" pealine: ega sin
sie Eest: kiele on itte wenc kuti e:
mõnne könelõ:/

5. Wanapigande seaue.

Jõwaste mõisse Werjemõise Pärnu: Ri

la oll onn Wõrtojärwen iitse wõime saas
ja sinno seane pääle onn neile wana-
pagunile, mis inimeste elu: ajajoo
mutt nälle onn eetu, seaue.
Seesama seane pääl on iitse seeamies
ninega: Staadu elämä. Kui temo nii:
ni wõrd Rodwat õie minnu, sõo
tulem wanapiganu temo majasse
ja ajand sääl temo naisega ju:
tus Staadu ninno kiettäu neid sõrtsa
se sääl seeu, kui temo mies Rooda
tulep, ega wanapigane ei lä jäänd
sõo sinno, ue Staadu nenakkand Ro:
Da tulema, waid pannu enne
putama.
Jõine sinnde pattu, soo nii da
ute, ue neid nälle eetu, seeu Jõe:
waste mellaw iitse enne pedaij.

/lõp:/

Wanaesa ja nõi ues.

1. Wanast tonnu tõise Rahu peremies
tõise Rahu Lauda, Rõlgusse wõi tore
lõime ette, sooles ja nii seeo Rahu in:
mese, soo suue thoodi, ei ole nõiatse
Da ilentz, ilma et te leisi seo
minnu, õie: wõtte, waid suues Lauda